

[Chr. R. Christensen.]

sådan art, at man fristes til at bevilge flere penge, tværtimod kan der være grund til at vise tilbageholdenhed med nybevillinger, og for det andet kan man forudse, at der vil komme en kommunallovsvision, som kan give en samlet løsning af hele dette spørgsmål. Derfor mener vi ikke, det vil være rigtigt i øjeblikket at gå med til at give næstformænd et fast, årligt vederlag, så meget mindre som byrådsmedlemmer og sognerådsmedlemmer jo kan oppebære dagpenge, og mange næstformænd har desuden visse udvalgsposter, som i nogen måde kan honoreres. Mit parti må altså tage forbehold ved denne lejlighed og vil afvente en samlet løsning af sagen. I øjeblikket kan vi ikke medvirke til at give næstformænd fast vederlag.

Et andet afsnit i lovforslaget åbner mulighed for visse sammenlægninger uden afstemning i samme omfang som hidtil. Jeg kan her tilslutte mig, hvad det ærede medlem hr. Herløv Larsen har udtalt: at man har grund til at udtale påskønnelse over for kommunallovskommissionen for et fortjenstfuldt udført arbejde. Med hensyn til sammenlægning af landkommuner er man jo i mange amter rundt omkring i landet overordentlig langt fremme; man er nået så vidt, at det næsten må forudses, at et meget stort antal landkommuner er sammenlagt til større enheder allerede ved valget næste år pr. 1. april 1966. Det er gået i et tempo, som er lige ved at kunne tage vejret fra én. Men vi kan kun være absolut tilfredse med, at dette arbejde går på den måde, det gør, så det ser ud til, at man på frivillig basis kan få gennemført de sammenlægninger, der er mest påkrævede. Jeg kan derfor kun hilse med tilfredshed, at man med dette lovforslag letter sammenlægningsbestræbelserne ved at begrænse afstemningerne til kun at omfatte mindre områder.

I det hele taget må jeg sige, at alt hvad der kan gøres for at fremme den frivillige sammenlægning, må i det store og hele anbefales. Derimod vil jeg for mit vedkommende være overordentlig betænkelig ved en lovgivning, der påbyder sammenlægning til større enheder. Nu ser det altså lykkeligt ud til, at de små landkommuner løser sammenlægningsproblemet, at de foretrækker selv at løse det, og at de kan løse det.

Vanskelighederne ligger utvivlsomt i omegnen af købstæderne, hvor både omegnskommuner og købstæder står over for problemer. Jeg kan godt forstå købstæderne, der gerne vil have deres udviklingsmuligheder øget og gerne vil have indlemmelser. Men jeg kan også forstå, at de omegnskommuner, der har nået den størrelse, som man anser for rimelig for en landkommune, og som er blomstrende i mange henseender og har løst de opgaver, man kan forlange at en landkommune skal løse, at disse kommuner nærer meget store betænkeligheder ved at blive indlemmet i en købstadkommune, hvor de i virkeligheden i mange henseender vil få næsten u-landsstatus ved kun at blive repræsenteret i en større kommunalbestyrelse med 1 eller 2 medlemmer, og hvor de må se, at deres udvikling på grund af de ændrede forhold måske mange gange kan hæmmes. Derfor håber jeg, at det arbejde, der forestår her, må blive udført med en blød hånd, så der intet skal slås i stykker i arbejdet med den udvikling, som mange af vore omegnskommuner er inde i, og at frivillighedsprincippet må være grundlaget for den udvikling, der er i gang.

Derimod må jeg sige, at der er en anden reform, som jeg synes er stærkt påkrævet, og som vi egentlig venter på, og det er hele spørgsmålet om vore amtskommuners omdannelse til regionalkommuner, der kan omfatte både land og by, idet hele det gamle naturlige skel mellem land og by er ved at være slettet på en helt anden måde, end det har været før. Jeg tror, det er påkrævet, og jeg håber, at kommunallovskommissionen og den højtærede minister når frem til at fremsætte forslag herom. Jeg tror, det er påkrævet i denne status at få en ændring, der gerne skulle medføre en virkelig decentralisering af hele vort offentlige administrationsstyre derved, at disse regionalkommuner eller sekundærkommuner, hvad man nu vil kalde dem, på mange områder må få ministeriel myndighed til at afgøre sager, således at de kan løses ude i landet i stedet for at komme ind til afgørelse i centraladministrationen. Det vil efter mit skøn spare tid, penge og arbejde, og man vil undgå det, som jeg synes er en stor fare for økonomien i vore kommuner og i staten: alle de refusionsordninger og alle de til-